

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.579 van 28 juni 2002
in de zaak A. 105.389/XIV-4826.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat T. VAN DYCK,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, op 27 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 februari 2001 en zich vluchteling verklaart op 16 februari 2001; dat op 20 februari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 29 maart 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de “schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen” aanvoert doordat de bestreden beslissing niet aangetekend werd verstuurd naar haar adres, maar naar een “verkeerd adres”;

Overwegende dat in herinnering dient te worden gebracht dat een eventuele gebrekkige betekening van een beslissing geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf; dat de bestreden beslissing dan ook niet behept is met enige nietigheid doordat zij aan een “verkeerd adres” is verzonden; dat de kritiek op de wijze van betekening, niet tot nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert “van de motiveringsplicht opgelegd door artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht”;

Overwegende dat de verzoekende partij ook nog de schending van de rechten van verdediging aanvoert; dat het te dezen volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van

verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.2.1. Overwegende dat wat de overige aangevoerde bepalingen betreft, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielverklaring; dat zij dit motiveert door de vaststelling van “tegenstrijdige en ongerijmde gegevens” die “afbreuk (doen) aan de geloofwaardigheid van (het) asielrelaas (van de verzoekende partij)”; dat zij namelijk vier tegenstrijdige verklaringen vaststelt, namelijk, ten eerste, met betrekking tot de geboortedatum van de verzoekende partij zelf, ten tweede, met betrekking tot de geboortedatum van haar moeder, ten derde, met betrekking tot haar verblijf in een Bengaals vluchtelingenkamp in februari 1995 en, ten vierde, met betrekking tot haar al dan niet actief lidmaatschap van het Rohingya Patriotic Front; dat de bestreden beslissing eveneens twee ongerijmdheden opmerkt, namelijk, ten eerste, met betrekking tot de nationaliteit en de identiteitskaart van de verzoekende partij en, ten tweede, met betrekking tot de deelname van haar broer in verkiezingen in 1988; dat deze motivering luidt als volgt :

“(…)

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat in betrokkenes asieldossier een aantal tegenstrijdigheden aanwezig zijn. Dat is ondermeer het geval met betrekking tot zijn eigen geboortedatum. Betrokkene zou volgens de voorgelegde ‘Master Card’ in 1972 zijn geboren, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal beweerde in 1971 te zijn geboren. Deze datum blijkt ook uit het door betrokkene voorgelegde ‘Family Book’. Ook omtrent de geboortedatum van betrokkenes moeder zijn tegenstrijdigheden terug te vinden. Volgens de ‘Mater Card’ zou dit 1932 zijn, volgens het ‘Family Book’ 1931 en tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zijn moeder in 1951 werd geboren. Omtrent zijn verblijf in het Bengaalse vluchtelingenkamp in februari 1995 verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vijftien dagen in Dechua Palong verbleef, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde vijf dagen in Moiskam te zijn geweest. Ten slotte verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal sympathisant maar geen actief lid te zijn geweest van het Rohingya Patriotic Front (RPF). In het door betrokkene voorgelegde document “to whom it may concern” wordt evenwel aangegeven dat betrokkene “active member” is en tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken repte betrokkene met geen woord over het “RPF”.

Daarnaast komt het ook bijzonder ongerijmd over dat betrokkene verklaarde tot 1992 de Birmaanse nationaliteit, inclusief een identiteitskaart, te hebben gehad. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cfr. ondermeer het “Centre

for Documentation on Refugees, UNH-CR, Geneva”), blijkt immers dat Rohingya’s volgens de nationaliteitswet van 1982 niet als Birmaanse staatsburgers worden beschouwd, maar als illegale immigranten (uit Bangladesh). Evenzeer ongerijmd is betrokkenes verklaring dat zijn broer in 1988 zou zijn gaan stemmen. Deze zou toen immers twaalf jaar oud zijn geweest, terwijl de begingleeftijd voor stemgerechtigden in Birma minimum achttien jaar bedraagt (cfr. CIA World Factbook 2000).

Dergelijke tegenstrijdige en ongerijmde gegevens doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas.”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de hierboven als derde weergegeven tegenstrijdigheid het volgende uiteenzet:

“Tegenstrijdigheid : stelling van het Commissariaat-Generaal over zogenaamde tegenstrijdigheid over verblijf in kamp

Zoals reeds hierboven is aangevoerd, is deze grond van de Commissaris-Generaal eens te meer ten gronde niet waar, en mocht deze volgens Uw Raad toch waar zijn, is op geen enkele redelijke manier rekening gehouden met de situatie van vluchtelingen uit Birma in Bangladesh.

Een maand telt, per definitie, meer dan 20 dagen.

De Commissaris-Generaal gaat er in de bestreden beslissing van uit dat het niet-geloofwaardig is dat verzoeker 15 dagen in het ene en 5 dagen in het andere kamp is geweest.

Dat is per definitie onzorgvuldig, aangezien de Commissaris-Generaal, had hij zorgvuldig geweest, zulke stelling ten minste met enkele aannemelijke elementen had moeten staven.

Februari 1995 telde immers 28 dagen.

De onzorgvuldigheid is des te grover aangezien verzoeker trouwens gespecificeerd heeft in zijn interview bij de dienst Vreemdelingenzaken dat hij in februari in transit was (stuk 4). Het kamp in Moiscam, zo de vertegenwoordiger in rechte het goed heeft begrepen, is een transitkamp waar vluchtelingen slechts zeer kort zijn. Dit is uitdrukkelijk gesteld door verzoeker tijdens het interview vóór de Commissaris-Generaal (stuk 5).

Deze zagezegde tegenstrijdigheid is dus volledig fout. Deze was enkel juist geweest indien de Commissari-Generaal daarvoor enige aanneembare motieven had gegeven en indien hij tot het vaststellen van zulke 'tegenstrijdigheid' op een zorgvuldige wijze had beslist, in plaats van de eenvoudige rekensom van 15 en 5 dagen te maken en te stellen dat dit niet mogelijk is binnen 1 maand, uiteraard quod non.

Uw Raad wordt verzocht hierom te concluderen, mede door een schending van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, en de hierboven geciteerde wettelijke bepalingen, dat de door de Nemer van de Bestreden Beslissing aangevoerde motivatie dit deel van zijn beslissing niet staande kan houden.”;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de hierboven als vierde weergegeven tegenstrijdigheid het volgende uiteenzet:

“Tegenstrijdigheid : stelling van het Commissariaat-Generaal over zogenaamde tegenstrijdigheid in verband met lidmaatschap

Opnieuw heeft de Commissaris-Generaal de woorden van verzoeker volledig verdraaid.

De Commissaris-Generaal stelt dat verzoeker gesteld heeft op het interview :

"Sympatisant maar geen actief lid te zijn van het ROHINGYA Patriotics Front (RPF)." (stuk 1)

Dit is een eenzijdige verdraaiing van het relaas dat verzoeker op het interview gaf, zoals dit te vinden is in het transcript. Verzoeker citeert letterlijk:

"Was u lid RPF ? Sympatisant, soms gaf ik geld, soms ging ik naar meetings.

In document staat "active member"? Soms vroeg ik mensen naar meeting te komen maar ik werd nooit lid. [Verder volgt uitleg over de stichting RPF waarbij verzoeker verscheidene lijnen detail geeft over de historiek en de huidige structuur van de organisatie.]” (stuk 5)

Paradoxaal, hoewel nergens in de beslissing van de Commissaris-Generaal het document van het ROHINYA Patriotic Front (stuk 7) met naam vermeld is, a fortiori ernstig is genomen (voornamelijk wat betreft het onderzoek in verband met de identiteit en de juist geboortedata), wordt plots het document in zijn zagezegde strijdigheid relevant gevonden.

Het document in kwestie, gedateerd 6 juli 1996, bevat informatie over verzoeker, o.m. dat hij afkomstig is van het dorp RAJAR BILL, in de provincie KYAUNG DUNG, MAUNG DAB.

Het feit dat hij in dit document een actief lid wordt genoemd, kan, door een zorgvuldige overheid die rekening houdt met de particulariteiten van een concrete situatie, niet zomaar geïnterpreteerd worden als in tegenstelling met het feit dat verzoeker geen formeel lid was.

Verzoeker was namelijk actief binnen deze partij en binnen de ruimere beweging van deze partij. Hij ging naar meetings, verzocht vrienden om mee te participeren (stuk 4), was met andere woorden actief.

Voorts wordt, indien het Commissariaat-Generaal, de formele betekenis van termen gebruiken, niet gekozen voor de logisch consistente manier om te kijken naar wat statutair wordt bepaald in de RPF, om actief lid te zijn. De definitie van actief lidmaatschap onder de statuten van de RPF hoeft immers niet overeen te komen met wat wordt verstaan onder actieve leden in de Belgische reglementering zoals bijvoorbeeld in de Belgische VZW Wet.

Verzoeker merkt tenslotte op dat de relevantie van dit argument in vraag kan worden gesteld, vanuit het perspectief van een zorgvuldige overheid, aangezien formeel politiek lidmaatschap niet determinerend is om te voldoen aan de voorwaarden van de Conventie van Genève.

Uw Raad wordt verzocht hierom te concluderen, mede door een schending van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, en de hierboven geciteerde wettelijke bepalingen, dat de door de Nemer van de Bestreden Beslissing aangevoerde motivatie dit deel van zijn beslissing niet staande kan houden.”;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de hierboven als eerste weergegeven ongerijmdheid het volgende uiteenzet:

“Bijzonder ongerijmd : stelling van het Commissariaat-Generaal als zou verzoeker niet over de Birmese nationaliteit beschikken.

1. Dit argument van de Commissaris-Generaal is buiten het minst evident te weerleggen, ook het meest cynische en meest in strijd met een eerlijke, redelijke, en niet voor ingenomen overheid die een beslissing in deze materie moet nemen. Immers, voorafgaandelijk aan het weerleggen van dit argument, moet men opmerken dat een schending van een fundamenteel mensenrecht verzoeker sarcastisch genoeg twee maal treft en dit door :

1. enerzijds de Birmese staat, door verzoeker te ontdoen van enige rechtsbescherming als staatsburger zou moeten gehad hebben, en
2. anderzijds door de Belgische staat via de Nemer van de Bestreden Beslissing, die de schending van een mensenrecht inroept als bewijs dat verzoeker niet geloofwaardig is (stuk 1).

Verzoeker heeft immers geen identiteitspapieren van de Birmese locale of nationale autoriteiten.

2. Het feit dat hij vóór 1992 enige papieren had die bij hem de indruk wekten dat hij Birmese staatsburger was, zoals indien dit objectief niet het geval was, kan niet worden ingeroepen tegen hem, als zou op deze manier bewezen kunnen worden of aannemelijk kunnen gemaakt worden dat de verzoeker inderdaad geen Birmese staatsburger was en/of nooit in Birma heeft gewoond en/of nooit vervolgd is geweest door de Birmese overheid.

Zulk argument (hetgeen dus door de Nemers van de Bestreden Beslissing gehanteerd wordt) is immers ten gronde fout, aangezien de conventie van Genève niet bepaalt dat slechts staatsburgers door hun respectievelijke staat kunnen vervolgd worden. Een voorbeeld hiervan is immers de holocaust in Nazi-Duitsland, waarbij ook Joden zonder de Duitse nationaliteit konden vervolgd worden op basis van "hun Jood zijn".

De conventie van Genève heeft juist, ondermeer om argumentatie die de Commissaris-General in dit geval nu wil invoeren te vermijden, het staatsburgerschap en de nationaliteitsvereiste losgekoppeld van de gegronde vrees op vervolging.

Derhalve gebruikt de Nemer van de Bestreden Beslissing, in het beoordelen of aan de voorwaarden van de conventie van Genève is voldaan, een criterium dat geen criterium mag of kan zijn, door enkel rekening te houden met een zogezegde nationaliteitsvereiste (vermeerderd nog met de indruk die de Birmese staat op verzoeker al dan niet gewekt zou hebben - zie hierboven), terwijl de Nemer van de Bestreden Beslissing op geen enkele manier rekening houdt met correcte of accurate antwoorden die verzoeker gaf op de gedetailleerde vragen die hierboven werden opgesomd (zie 4.1) dewelke voor een zorgvuldige beoordeler niet anders kunnen dan duidelijk maken dat verzoeker gedurende een zekere tijd in Birma minstens verbleven heeft. Het al dan niet hebben van de nationaliteit, en identiteitskaart is een motivatie voor de afwijzende beslissing die niet relevant is, en reeds in essentie getuigt van een niet door recht ondersteunde en onzorgvuldige beoordeling van de concrete vrees van deze inwoner van Birma uit een minderheidsgroep op vervolging in het land waar hij verbleven heeft.

Uw Raad wordt verzocht hierom te concluderen dat, mede door een schending van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, en de hierboven geciteerde wettelijke bepalingen, de door de Nemer van de Bestreden Beslissing aangevoerde motivatie dit deel van zijn beslissing niet staande kan houden.

3. Bijkomend, en subsidiair, kan worden aangemerkt dat de motivatie, zelfs los van het voorgaande, op elke manier ongegrond en onzorgvuldig is, aangezien zij op een foutieve wijze de woorden van verzoeker interpreteert. Het gaat immers vanuit dat een ongestudeerde, zelfs quasi-analfabetische persoon de juridische concepten van nationaliteiten terdege inschat.

Meer nog, deze juridische concepten kunnen zelfs zeer verschillend zijn. Een eenvoudig voorbeeld hiervan is dat "kinderarbeid" bijna noodzakelijkerwijze een geheel andere connotatie en inhoud zal hebben voor een inwoner van India dan voor een inwoner van België.

Dit maakt dat een beoordeler een verschillende interpretatie van zulke term niet kan opvatten als zonder meer een aantasting van de geloofwaardigheid van degene die de term op zijn manier percipieert. Het woord "ID-kaart" (stuk 5, p.1) hoeft immers niet met ons juridisch concept van een identiteitskaart overeen te komen. Net hetzelfde geldt voor nationaliteit.

Een redelijke en zorgvuldige overheid moet om deze redenen en in dit geval met andere woorden een interpretatiemarge laten aan degene die wordt geïnterviewd.

Verzoeker bedoelde slechts dat hij een kaart had waaruit zijn identiteit bleek (de letterlijke interpretatie van "ID-kaart") en met Birmese nationaliteit bedoelde hij dat hij een wettelijke status had waarin dat hij in Birma kon verblijven. Dit zijn immers de weliswaar niet strikt Belgische maar wel dagdagelijkse en gewone termen die verbonden zijn aan zulke concepten en die redelijkerwijze kunnen verwacht worden ook in België te gelden.

Uw Raad wordt verzocht in de beoordeling van de zorgvuldigheid van de Nemers van de Beslissingen, bovenop het voorgaande, ook te overwegen dat verzoeker tijd noch ruimte noch toegang tot het onderwijs had.

In dit verband merkt verzoeker ook op dat zijn vertegenwoordiger in rechte die wegens fysieke onmogelijkheid niet aanwezig kon zijn op het door het Commissariaat-Generaal op zeer korte termijn aangekondigde interview met aandrang gevraagd had om het interview uit te stellen, aangezien de vertegenwoordiger in rechte reeds grondige kennis had van het dossier en eventueel op bovenstaande punten hadden kunnen bijspringen. Geen enkel uitstel werd echter toegestaan, waardoor pas op het laatste ogenblik een vervanger is gevonden, met eventuele gebrekkige dossierkennis ten gevolge, en een feitelijke stoornis in de rechten van verdediging van verzoeker.

Uw Raad wordt verzocht, voor zover mogelijk, op basis van deze elementen te concluderen dat, mede door een schending van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, en de hierboven geciteerde wettelijke bepalingen, de door de Nemer van de Bestreden Beslissing aangevoerde motivatie dit deel van zijn beslissing niet staande kan houden.”;

2.2.4. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde en hierboven als derde en vierde weergegeven tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij en de hierboven als eerste weergegeven ongerijmdheid, steun vinden in de overgelegde stukken; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij blijken en op de informatie met betrekking tot de Birmaanse nationaliteitswet van 1982; dat voor het overige de verzoekende partij in haar kritiek op de hierboven als derde en vierde weergegeven tegenstrijdigheden en op de hierboven als eerste weergegeven ongerijmdheid niet verder komt dan een uitleg die zij achteraf in haar verzoekschrift geeft; dat deze blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt aangeboden noch geleverd en die allen neerkomen op een andere beoordeling van de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de eruit blijkende tegenstrijdigheden, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde en hierboven als derde en vierde weergegeven tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij en de hierboven als eerste weergegeven ongerijmdheid, de bestreden beslissing op zich dragen en dat er geen gegrond middel tegen deze motieven werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.